

EEN INDRUK VAN HET OBERAMMERGAUER PASSIONSSPIEL.

□ □ □ DOOR TOP NAEFF. □ □ □

Met uitzondering der voor alle modekunst ontvankelijken, zijn er in ons land betrekkelijk weinig menschen, die zich aangetrokken gevoelen een voorstelling dezer om de tien jaren plaats vindende spelen bij te wonen. Wij bedoelen niet juist die categorie van aan den woordelijken bijbel getrouwe protestanten, welke in de uitbeelding van het hun heilig lijdensverhaal een pijnlijke namaak en schennis der ontroerende overlevering zien, noch hen, die de realiseering van het al te gruwelijk schouwspel der kruisiging vreezen, maar het kwam ons zoo voor of er, bijvoorbeeld onder de kunstenaars en onder de weinigen welke in de tooneelspeelkunst een zuiver belang stellen, geen genegenheid voor, en zelfs een zekeren onwil tegen de wat overberoemde voorstellingen zou bestaan.

Mij van alle geloofsbelijdenis onthoudende, schaar ik mij het best onder deze laatsten en erken, dat ook ik zonder veel verwachting van artistieke noch religieuze aard, en eigenlijk slechts met het nuchter doel eens te zien hoe men daar met een menigte van duizend menschen en kinderen op het tooneel „werkt” naar Oberammergau ben gegaan. Het van lijdens-prentbriefkaarten gepavoiseerde München — mooie Maria's, Martha's en Magdalena's, maar héél erg Ary Scheffer! — stemt niet hoopvol, en wie bij toeval daar in de schatkamers der Alte Pinakothek vóór „die Beweinung Christi” van den weinig bekenden schilder Liberale da Verona stilstaat, komt nog in de verzoeking van reisroute te veranderen. Een werk, vol van bijkans stralende smartelijkheid en waarin eigenlijk alles is, wat Oberammergau niet geven kan.

Animeerende anecdoten betreffende geestdriftigen welke den nacht op de stoep van Maria's overvulde woning of in den puilenden omnibus van het hotel moesten doorbrengen, behooren sinds nagenoeg alle logies in handen der reisbureaux zijn en het dorp niet meer

opneemt dan het verzwelgen kan, tot de romantiek der verleden spelen; en ook van den langharigen Simson, die uw paardement en dit wellicht voor tien jaren ook al deed, gaat op den langen, fraaien rit van Hohenschwangau naar Oberammergau, de eerste beking wat af.

Dan, de aankomst op het pleintje, als een jaarmarkt bevolkt met, langs de winkeltjes schuifelende vreemdelingen, en bedrijvig van zich ontladende auto's en rijtuigen, dat later, zoodra de huisjes kleur krijgen van avondlicht, bijzonder vriendelijk wordt.

Met het luien der misklokken in den voggenden vroegen ochtend, veel helder geluid in de lichte lucht, komt iets van de stemming, waarin men dien dag toch wezen wil.

Anton Lang, die de Christusrol zal vertolken, trekt de aandacht in het rijkgedoschte kerkje, waar hij, naast Petrus gezeten, de eerste mis bijwoont. Hij onthoudt zich van hinderlijke pose en is slanker en fijner dan zijn portretten doen vermoeden. En telkens, wanneer er weer een medespeler binnentreedt, kenbaar aan den weligen haardosch, treft ons in deze karakteristieke koppen, zoo zuiver van lijn en voornaam van uitdrukking, het ras-edele. Het is of in het dorp de innerlijke beschaving, als een erfenis gegaan van vader op zoon, inderdaad het uiterlijk voorkomen dezer menschen heeft geadeld.

Weer teleurstellend volgt daarop — de voorstelling begint om acht uur — de aanblik van het gebouw, een enorme zaal, als een station overkapt, en het tooneel, dat, met naakten plankenvloer en, als een gewoon theater ingericht middengedeelte, ondanks de wolkenlucht boven het proscenium en de beide straten van Jerusalem aan weerszijden, en ondanks den echten bergtop op den achtergrond, nuchter in het daglicht staat en de huiverige gedachte aan een executie onwillekeurig wekt.

In de middeleeuwen, nadat de geestelijk-